

DOSAR NR. 35133/299/2018

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A IV-A CIVILĂ
SENTINȚA CIVILĂ NR. 87
Ședința publică din data de 28.01.2020
Tribunalul constituit din:
Președinte: Liliana Ion-Chiriță
Grefier: Camelia Pârvan

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe reclamanta Rădăcini Motors SRL în contradictoriu cu pârâțul Durlan Răzvan Marian, având ca obiect acțiune în constatare - pretenții.

Dezbaterile în fond și susținerile părților au avut loc în ședința publică din data de 07.01.2020 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când tribunalul, pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise a amânat pronunțarea la data de 21.01.2020, dată la care, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 28.01.2020 când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 17.12.2018, sub numărul de dosar 35133/299/2016, reclamanta Rădăcini Motors S.R.L. a solicitat în contradictoriu cu pârâțul Durlan Răzvan Marian, ca prin hotărârea ce va pronunța, să constate caracterul nereal, nefundamentat, denigrator și în special ilicit al articolului publicat în data de 31.10.2018 de ediția online „Anchete Speciale” și în comentariile de pe pagina de Facebook la adresa sa și a conducerii societății, să oblige pârâțul la încetarea încălcării drepturilor sale prin publicarea/postarea de articole/comentarii neadevărate similare sau în continuarea articolului publicat în data de 31.10.2018 de ediția online „Anchete speciale”, inclusiv interzicerea acestora pentru viitor, să oblige pârâțul să asigure comunicarea publică a dispozitivului hotărârii în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă pe același format și în aceeași publicație ca articolul inițial, precum și într-un ziar de circulație internațională, să oblige pârâțul să își ceară scuze cu privire la articolul și comentariile publicate în aceeași publicație ca articolul inițial, să oblige pârâțul la plata de daune pentru atingerea adusă drepturilor sale prin materialele reprezentate de articolul publicat în data de 31.10.2018 de ediția online „Anchete Speciale” și în comentariile de pe pagina de Facebook la adresa sa, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că este o companie românească și face parte dintr-un grup de companii înființat în 1991 cu o experiență de peste 27 de ani în domeniul automobilelor pe piața locală și cu peste 80000 de automobile vândute. S-a menționat că în portofoliul său de companii din domeniul automobilelor a reprezentat mai multe mărci de automobile precum Subaru, Cadillac, Corvette, Hummer pentru care este importator și în prezent companiile lor sunt dealeri autorizați pentru Citroen, Peugeot, Volkswagen, Mazda, Suzuki și marca Honda. Reclamanta a precizat că începând cu anul 2005 activează ca distribuitor autorizat pentru Opel în București și de atunci a extins afacerea și și-a extins rețeaua de distribuitori cu până la 7

locații care acoperă Bucureștiul (3 locații), Sud-Estul țării (Constanța, Brăila și Galați) a țării (Brașov). Sunt o echipă de profesioniști dedicați de peste 400 de persoane care lucrează din greu pentru a crește vânzările și pentru a-și dezvolta afacerea după vânzări și pentru a îmbunătăți experiența clienților pentru vehiculele Opel. Sunt distribuitorul autorizat de top din România pentru marca Opel, i s-au acordat numeroase premii oferite de Opel care i-au confirmat rezultatele excelente, iar în fiecare an a ajuns în mod constant la 35% din vânzările de mașini Opel în România. De când a început vânzarea a peste 20.000 de autovehicule Opel, a fost câștigător în numeroase licitații publice pentru livrarea individuală și a flotei, inclusiv 1.300 de unități Opel Movano pentru Ministerul Educației (cea mai mare comandă unică pe acest model din întreaga lume) Opel Movano pentru Jandarmeria Românească și anul trecut a vândut peste 2000 de autoturisme Opel (+ 23% față de 2016) care confirmă încă o dată angajamentul său pentru performanță și calitatea serviciilor prestate. Reclamanta a susținut că pârâtul este client al societății sale de unde a și achiziționat în condiții foarte avantajoase un autovehicul, și față de care și-a manifestat în permanență sprijinul, ca față de oricare alt client, venind de fiecare dată în întâmpinarea acestuia. Acest lucru este confirmat și de disponibilitatea de care a dat dovada prin reprezentanții societății, inclusiv dl Mihai Dinu, Directorul punctului de lucru din bd. Timișoara, ce a purtat dialoguri cu clientul, i-a răspuns cerințelor și nedumeririlor acestuia, necunoscând care sunt intențiile pârâtului ce dorește să facă cu anumite informații, întrucât nu s-a comunicat niciodată că se urmărește realizarea unui articol de presă, cu mențiunea că în majoritatea cazurilor se dorea de către pârât obținerea unor avantaje ca discount-uri/condiții etc.. Ca urmare a articolului publicat în data de 31.10.2018 /de ediția online "Anchete Speciale" (prezentat anexat) s-a adresat pârâtului informându-l: *"Stimate domn, Va mulțumim pentru vizita în service-ul nostru autorizat Opel! Suntem siguri ca ați apreciat pozitiv intervenția asupra mașinii dumneavoastră. Ceea ce nu înțelegem însă, este articolul menționat de dumneavoastră în acest revieXu. Articolul respectiv conține inexactități semnificative despre situația de fapt, de aceea compania noastră va solicita un drept la replica, poziția noastră fata de cele prezentate de către dvs. urmând a va fi comunicata în cel mai scurt timp. Mulțumim!"*, iar răspunsul recalcitrant al acestuia nu a întârziat acesta fiind formulat astfel: *"Totul este cât se poate de real și de veridic în informațiile prezentate. O revizie în piață, cu piese originale pe care și dvs le folosiți în service, costă cel mai scump 430 RON. La arabii de la Rădăcini costă 825 RON. Ptiu!!!"* În ceea ce privește articolul propriu-zis, reclamanta a considerat că este de natura evidenței că acesta este unul nefundamentat și rău-voitor, din motive ce ne sunt necunoscute, autorul refuzând practic să facă un minim demers de verificare a celor susținute astfel: În legătura cu titlul articolului *"Secretul murdar al mașinilor Opel in România"* și mențiunea din partea de început potrivit căreia *Rădăcini Motors... vinde mașinile ...și le "arde" la motor"* consideram ca folosirea unor termeni inadecvați este de natura de a induce în eroare publicul și de a crea confuzie și o imagine complet eronată și distorsionată a realității, întrucât pe lângă faptul că nu este nimic *"murdar"* în activitatea de vânzare a mașinilor de către societatea lor, aceasta fiind făcută în condiții de maximă transparență, nu este nici un *"secret"* întrucât astfel cum a prezentat chiar pârâtul este făcută la vedere și fără vreo metodă de ascundere a procedurilor de pregătire de livrare față de client. Utilizarea termenului *"arde"* este complet scoasă din context, creând impresia unei distrugerii, stricări, etc, iar în realitate nu se face nimic altceva decât o pregătire pentru livrarea către client a autovehiculului. Referitor la afirmația *"orice mașina nouă care pleacă de la ei este spălată la motor, cu jet de apă, înainte de vânzare"* s-au precizat următoarele: în cazul evidențiat inexact în acel video și în articol menționa, contrar celor afirmate de pârât, ca intervenția prezentata, fără a deține acordul lor pentru filmare în incinta, face referire la îndepărtarea depunerilor de praf și de frunze de pe grila de la ștergătoare, folosindu-se un jet de apă. Curățarea s-a făcut cu capota ridicată

pentru a permite accesul deplin la grila și nu a presupus intervenția cu jet pe întregul motor, așa cum se afirmă în articol. Motorul a fost curățat cu material absorbant specific acestei intervenții. Cu referire la afirmația "noi de aceea și oferim doi ani garanție la mașinile noi, pentru că le spălam motoarele" a comunicat faptul că vehiculele Opel beneficiază de o garanție standard de doi ani, garanție oferită de producător, deci nu există în realitate condiționarea menționată de parat. În legătură cu afirmația citată de parat "Cu atât mai mult la mașinile Opel care au niște senzori de o proastă calitate față de celelalte branduri auto" compania noastră consideră că este o concluzie subiectivă, fără a fi susținută de probe statistice obiective, prin urmare o consideră defăimătoare și nejustificată. Reclamanta a considerat că articolul "Secretul murdar al mașinilor OPEL în România" a fost întocmit într-o manieră nerealistă și vădit părtinitoare. Acest lucru îi aduce prejudicii de imagine prin faptul că faptele nerezale și prejudicioase sunt accesibile publicului care le poate aprecia ca reale în lipsa unei analize corecte și în cunoștință de cauză. Prejudiciul suferit (definit ca atingerea adusă imaginii sau reputației profesionale a service-ului auto) ca urmare a proliferării unor injurii sau informații cu caracter defăimător în spațiul online este dat de efectul negativ pe care aceste postări le pot avea. Aceasta cu atât mai mult cu cât este imposibil pentru victima faptei ilicite să aibă o reprezentare clară a prejudiciului produs, întrucât nu poate cunoaște și nici controla modalitățile în care informația inițială este prelucrată și răspândită mai departe în mediul online, pe alte forumuri sau site-uri web. A precizat că suma sollicitată ca daune, este doar simbolică și estimează că realul prejudiciu este mult mai mare, iar sumele sollicitate vor fi donate unei fundații pentru sprijinirea copiilor din localități rurale fără posibilități materiale ce doresc urmarea unor cursuri liceale. Reclamanta a considerat că în analiza intrunirii condițiilor de existență a faptei ilicite ar trebui să intre și particularitățile mediului online, un mediu activ, prin definiție rapid și mijlocul principal prin care informația ajunge la public în secolul nostru. În prezent internetul joacă un rol principal în diseminarea informațiilor din cele mai variate domenii, fiind foarte accesibil marii majorități a populației. Rapiditatea cu care informațiile cele mai diverse sunt receptate de public este cumuli superioară oricăror alte forme de popularizare a știrilor iar internetul este cel mai întebunat instrument pentru conturarea curentelor de opinii și modelarea opiniei publice. Prin urmare, orice articol sau știre publicată online va ajunge la publicul ținta într-un timp extrem de scurt iar informațiile, fie ele false sau adevărate nu pot fi combătute în timp real de partea interesată, întrucât internetul reprezintă un mediu virtual în care informațiile se proliferază în mod liber. Din ansamblul articolelor postate pe site-ul administrat de parat și comentariile Facebook și expuse în cele ce preced, se poate face concluzia că acestea au fost de natură să contureze, în opinia publicului cititor, o percepție negativă asupra reputației Rădăcini Motors SRL. Din această perspectivă, rezultă că, în cauză, sunt îndeplinite condițiile legale de admisibilitate ale angajării răspunderii civile delictuale a paratului, în ce privește existența unei fapte ilicite (postarea pe o pagină de internet a unor informații de natură să aducă atingere dreptului la imagine), precum și referitor la condiția legală de admisibilitate a răspunderii civile delictuale vizând vinovăția în ce privește existența unui prejudiciu (afectarea în mod negativ a imaginii respectivei persoane).

Reclamanta a invocat prevederile constituționale cuprinse în art. 20 al Legii fundamentale, art. 4 din Legea nr. 287/2009 privind C. civ., cu modificările ulterioare), art. 30 alin. (6) și (7) din Constituția României. În ce privește vinovăția (condiție legală pentru angajarea răspunderii civile delictuale)

pârâtului, capersoană care s-a mărginit doar la a aduce la cunoștința publicului anumite opinii exprimate în cuprinsul paginii de internet pe care acesta o administrează, instanța a pornit de la premisa că atât Constituția României, cât și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale au statuat că libertatea de exprimare nu este un drept absolut, el putând fi supus unor limite care constituie măsuri necesare într-o societate democratică. De asemenea, C.E.D.O. a constatat că, la rândul lor, și ziaristii sunt ținuți de același îndatoriri și responsabilități și atunci când redau conținutul unor articole apărute în publicații (cauza Radio France și alții împotriva Franței, hotărârea din 30 martie 2004), sau afirmații asumate în mod public despre alte persoane.

În drept, au fost invocate disp. art. 252-art.257 Cod civil.

În dovedirea cererii, reclamanta a solicitat proba cu înscrisuri, proba cu interogatoriu, proba cu martori.

La data de 21.01.2019, reclamanta Rădăcini Motors S.R.L. a depus notă precizatoare prin care a arătat că înțelege să evalueze daunele solicitate pe al cincilea capăt de cerere al cererii de chemare în judecată la suma de 50.000 lei cu mențiunea că acestea sunt daune morale evaluate pentru prejudiciul adus imaginii, prestigiului și reputației societății.

Cererea a fost legal timbrată cu taxă judiciară de timbru.

La data de 11.04.2019, pârâtul Durlan Răzvan Marian a depus cerere de repunere în termen și întâmpinare prin care a solicitat în primul rând repunerea în termenul de depunere a întâmpinării, a invocat excepția necompetenței teritoriale, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind nelegală și netemeinică.

Prin sentința civilă nr.2435/24.04.2019 s-a admis excepția necompetenței materiale a Judecătoria Sectorului 1 București și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că normele care reglementează competența materială sunt norme de ordine publică, acestea având caracter absolut, astfel încât părțile nu pot conveni să deroge de la aceste norme, nici chiar cu autorizarea instanței. În acest sens sunt și dispozițiile art. 129 alin. 2 pct. 2 C.P.C. care statuează că necompetența este de ordine publică în cazul încălcării competenței materiale, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad.

Potrivit art. 94 CPC, judecătoria judecă numai cererile având unul dintre obiectele menționate la lit. a - k), tribunalul având, conform art. 95 CPC, plenitudine de competență cu excepția acelor cauze date prin lege în competența altei instanței.

Prin cererea care face obiectul prezentei cauze, reclamanta a solicitat expres ca și capăt de cerere distinct, nu doar ca parte a motivelor de fapt, de drept, să se constate caracterul nereal, nefundamentat, denigrator și în special ilicit al articolului publicat în data de 31.10.2018 de ediția online „Anchete Speciale” și în comentariile de pe pagina de Facebook la adresa sa și a conducerii societății, cerere în constatare care are un caracter neevaluabil în bani.

Prin urmare, acest capăt de cerere neîncadrându-se pe niciuna din literele de la a) la k) de la art. 94 intră în competența de soluționare a tribunalului.

Faptul că în prezenta cauză reclamanta a formulat și capete de cerere în pretenții și capete de cerere privind obligații de face care sunt legate între ele nu schimbă caracterul neevaluabil în bani al primului capăt de cerere, nu transferă caracter evaluabil și către primul capăt de cerere. O cerere permisă a fi formulată distinct își păstrează caracterul evaluabil sau nu indiferent de formularea sa în mod singular sau alături de alte capete de cerere.

În prezenta cauză, prin primul capăt de cerere nu se tinde la protejarea unui drept patrimonial, ci strict a unor drepturi nepatrimoniale-drept la reputație, prestigiu și imagine, astfel că protecția asigurată prin acest capăt nu are valoare pecuniară, ci doar morală.

În ceea ce privește capătul de cerere în pretenții, instanța constată că acesta este evaluabil în bani, iar valoarea acestuia nu depășește suma de 200.000 lei.

Potrivit 94 pct. 1 lit. k C.P.C., judecătorii judecă orice alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști.

Însă, în prezenta cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 99 alin. 2 C.P.C., care prevăd că, în cazul în care mai multe capete principale de cerere întemeiate pe un titlu comun ori având aceeași cauză sau chiar cauze diferite, dar aflate în strânsă legătură, au fost deduse judecării printr-o unică cerere de chemare în judecată, instanța competentă să le soluționeze se determină ținându-se seama de acea pretenție care atrage competența unei instanțe de grad mai înalt.

Pentru toate considerentele expuse, constatând că, în speță competența materială de soluționare a întregii cauze revine Tribunalului, acesta având plenitudine de jurisdicție pentru soluționarea proceselor în primă instanță, potrivit art. 95 pct. 1 C.pr.civ., instanța va admite excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Sectorului 1 București și în baza art. 132 alin. 1 și 3 C.P.C. va declina declina competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București.

Cauza a fost înregistrată la data de 09.08.2019 pe rolul Tribunalului București, secția a IV-a civilă, sub nr.35133/299/2018.

Prin încheierea de la termenul din data de 05.11.2019 s-a încuviințat pentru reclamantă proba cu înscrieri, interogatoriul pârâtului și proba testimonială cu doi martori, iar pentru pârât proba cu mijloace materiale (CD).

Analizând cererea reclamantei, astfel cum a fost precizată, în raport de motivele invocate și de probele administrate, tribunalul reține următoarele :

Prin cererea dedusă judecării, și ulterior precizată (fila 21, dosar Judecătoria Sector 1 București) reclamanta a solicitat ca prin hotărârea de se va pronunța : să se constate caracterul nereal, nefundamentat, denigrator și în special ilicit al articolului publicat de pârât în data de 31.10.2018 în ediția online Anchete Speciale și în comentariile de pe pagina de Facebook , la adresa reclamantei și a conducerii acesteia; să fie obligat pârâtul la încetarea încălcării drepturilor reclamantei prin publicarea/postarea de articole/comentarii neadevărate similare sau în continuarea articolului publicat în data de 31.10.2018 de ediția online Anchete Speciale, inclusiv interzicerea acestora pentru viitor; să fie obligat pârâtul să asigure comunicarea publică a dispozitivului hotărârii în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă, pe același format și în aceeași publicație ca articolul inițial, precum și într-un ziar de circulație națională; să fie obligat pârâtul să publice scuze cu privire la articolul și comentariile publicate în aceeași publicație ca articolul inițial; să fie obligat pârâtul la plata sumei de 50.000 lei, cu titlu de daune morale pentru prejudiciul adus imaginii, prestigiului și reputației societății.

Potrivit art. 70 alin. (1) și (2) Cod Civil orice persoană are dreptul la liberă exprimare, exercitarea acestui drept neputând fi restrânsă decât în cazurile și limitele prevăzute la art. 75.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod Civil, nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. În continuare, alin. (2) al aceluiași articol stipulează faptul că exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune.

Potrivit art.252 Cod Civil „ orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică”.

Potrivit art.253 alin. 1 și 2 Cod Civil „ (1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere instanței: a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta era iminentă; b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă; c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o subzistă. (2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b și c. ”

Potrivit art. 255 C.civ dacă persoana care se consideră lezată face dovada credibilă că drepturile sale nepatrimoniale fac obiectul unei acțiuni ilicite, actuale sau iminente și că această acțiune riscă să îi cauzeze un prejudiciu greu de reparat, poate să ceară instanței luarea uni măsuri provizorii. Alin.3 al aceluiași articol reglementează situația prejudiciilor aduse prin mijloacele presei scrise sau audiovizuale, când instanța judecătorească nu poate să dispună încetarea, cu titlu provizoriu a acțiunii prejudiciabile decât dacă prejudiciile cauzate reclamantului sunt grave, dacă acțiunea nu este în mod evident justificată potrivit art.75 C.civ., și dacă măsura luată de instanță nu apare ca fiind disproporționată în raport de prejudiciile cauzate.

Potrivit art.257 C.civ.- Apărarea drepturilor nepatrimoniale ale persoanei juridice: „ Dispozițiile prezentului titlu se aplică prin asemănare și drepturilor nepatrimoniale ale persoanelor juridice.”

Reclamanta Rădăcini Motors SRL este companie românească ce face parte dintr-un grup de companii înființat în anul 1991 în domeniul automobilelor pe piața locală, iar din anul 2005 activează ca dealer autorizat pentru Opel în București și alte locații din țară (Constanța, Brăila și Galați).

Prin articolul publicat în data de 31.10.2018 în ediția online Anchete Speciale (<http://anchete.speciale.ro/category/știri>, filele 7,8) , intitulat Secretul murdar al mașinilor Opel în România, pârâtul a arătat că: „ Cel mai important dealer al mărcii Opel în România, Rădăcini Motors, vinde clienților mașinile expuse în show room și personalizate la comandă numai după ce le trec prin propria spălătorie auto și le arde la motor.Cu toate că aceste practici sunt interzise la nivel mondial de orice gigant din industria auto,dealerul de la Rădăcini Motors ascunde acest lucru și față de șefii mari ai Opel România.Orice mașină nouă care pleacă de la ei este spălată la motor,cu jet de apă, înainte de vânzare! (...) Potrivit lui Mihai Dinu, din Executiv la Rădăcini Motors, noi de aceea oferim doi ani garanție la mașinile noi, pentru că le spălăm motoarele.Însă o facem ca la orice spălătorie auto. La noi personalul care face această spălare este specializat în acest tip de spălări auto și o face așa orișicum.(...) Nu doar că nu este firesc și normal așa ceva,dar este chiar dăunător pentru mașină și componenta sa electrică ,cu alte cuvinte nu este recomandat să se facă așa ceva.Cu atât mai mult la mașinile Opel care au niște sensori de o proastă calitate față de celele branduri auto, ne-a declarat Alexandru Ursu, un cunoscut specialist al domeniului și vânzărilor. ”

Pârâtul este posesor al unui autoturism Opel (potrivit răspunsului la întrebarea nr.13 din interogatoriul administrat), și a avut probleme cu mașina (răspunsul la întrebarea nr.15 din interogatoriu), iar la momentul constatării celor afirmate prin articolul scris acesta se afla la sediul reclamantei cu mașina, în calitate de client. Fiind jurnalist, pârâtul, potrivit răspunsului la întrebarea nr.3, nefiind de acord cu ce a văzut (spălarea mașinilor la motor cu apă), a filmat cu telefonul personal și a scris articolul menționat ,considerând că astfel va atrage atenția că ceva este în neregulă cu această operațiune.

Dar, cele afirmate de pârât nu corespund realității. Se vor avea în vedere atât depozițiile celor doi martori audiați, dar și răspunsul pârâtului la întrebarea nr.10 din interogatoriul administrat, prin care acesta spune că „în filmulețul făcut nu se vede jetul de apă pentru că nu l-a surprins, rolul său nefiind acela de a filma.”

Din declarațiile celor doi martori, dl.Dinu Mihai-Mugurel (director executiv la Rădăcini Motors din luna august 2018, la punctul de lucru din Bd.Timoșoara) și dl.Negru Valentin- Florin (spălător auto din 2008 la Rădăcini Motors) rezultă că mașinile noi nu sunt spălate la motor, ci sunt curățate cu lavete, sprayuri în zona de sub motor, respectiv grila de la capotă de sub ștergătoare unde se adună frunze, praf, capota fiind ridicată, spălarea cu jet de apă nefiind folosită întrucât nu este necesar. Mai mult, din declarația martorului Dinu Mihail-Mugurel rezultă că în cei 20 de ani de experiență în domeniu, nu a avut vreo reclamație referitoare la faptul că s-a stricat vreo mașină din cauză că a fost spălat motorul.

Tribunalul constată astfel că afirmațiile pârâtului dincolo de faptul că nu au niciun suport real, nu se justifică nici pentru a informa și a atrage atenția publică cu privire la modul în care reclamanta, principal deler auto marca Opel, comercializează autoturismele către consumatori.

Pârâtul se afla la sediul reclamantei în calitate de client cu propriul autoturism, iar cele invocate de acesta nu se referă la propriul autoturism, și nici nu se poate imputa reclamantei că ar fi folosit acea metodă de spălare la motor a autoturismului pe care pârâtul l-a achiziționat de la reclamantă.

Având în vedere că pârâtul a făcut afirmațiile considerate de reclamantă ca fiind denigratoare, pe o pagină de internet de știri, de interes public, vizualizată de cei interesați în achiziționarea unui autoturism, tribunalul urmează să analizeze dacă exercitarea de către pârât a dreptului la liberă exprimare a adus atingere dreptului la imagine al reclamantei.

În aprecierea limitelor dreptului la liberă exprimare trebuie avute în vedere contribuția la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate și obiectul articolului, comportamentul anterior al persoanei în cauză, modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora, conținutul, forma și consecințele comunicării către public.

Dreptul la libertatea de exprimare, astfel cum acesta este garantat de art. 10 paragraful 1 din CEDO nu poate fi exercitat în mod neîngrădit, ci cu respectarea limitelor, în cazul de față, date de dreptul reclamantei la respectarea imaginii și reputației.

Tribunalul apreciază că reclamanta este o importantă societate pe piața românească, cel mai important dealer al mărcii Opel în România, așa cum menționează chiar pârâtul în articolul scris, astfel că, gradul său de notorietate la momentul apariției articolului respectiv este destul de ridicat.

Potrivit art. 1349 alin.1 C.civ. : „ Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile sale drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.”

Tribunalul apreciază că afirmațiile făcute de pârât la adresa reclamantei („Secretul murdar al mașinilor Opel în România”; „ Rădăcini Motors... vinde mașinile...și le „arde” la motor ”; „ O revizie în piață, cu piese originale pe care și dvs le folosiți în service, costă cel mai scump 430 lei. La arabii de la Rădăcini costă 825 RON. Ptii!!!”; „ noi de aceea și oferim doi ani garanție la mașinile noi, pentru că le spălăm motoarele”; „ Cu atât mai mult mașinile Opel care au niște senzori de o proastă calitate față de celelalte branduri auto”) aduc atingere dreptului reclamantei la imagine, prestigiu și reputație, drepturi ocrotite de art.71-73 din C.civ., precum și de art. 8 din CEDO.

Se va avea în vedere impactul pe care articolul publicat l-a putut avea asupra publicului, în condițiile în care reclamat Rădăcini Motors este un cunoscut dealer pe piața auto din România,

pentru mărci cunoscute de autoturisme (Citroen, Peugeot, Volkswagen, Mazda, Suzuki, Honda) , precum și cel mai important dealer al mărcii Opel din România.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Constituția României, reglementat la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul II – Drepturile și libertățile fundamentale din Constituție, „Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”; potrivit alin. (2) „Cenzura de orice fel este interzisă”; potrivit alin. (6) „Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”.

Din interpretarea dispoziției constituționale de mai sus, tribunalul reține opțiunea legiuitorului constituant de a stabili limite foarte largi de manifestare a libertății de exprimare, prin instituirea inviolabilității sale, cu rezerva totuși că prin aceasta nu se poate aduce atingere demnității, onoarei, vieții private sau dreptului la propria imagine, afectarea acestora din urmă conducând la răspunderea civilă a persoanei care și-a manifestat libertatea de exprimare dincolo de limitele recunoscute prin textul constituțional.

Tribunalul mai reține existența în Constituția României, la Titlul II – Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul I – Dispoziții comune, a art. 20 alin. (1) text potrivit căruia „Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte.”, respectiv alin. (2) „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile”.

Astfel, tribunalul reține că prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, cu efecte juridice începând cu data de 20 iunie 1994, România a ratificat Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocoalele sale adiționale, adoptate la nivelul Consiliului Europei.

Potrivit art. 10 din Convenția amintită „Paragraf 1 - Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare. Paragraf 2 - Exercitarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute la lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.”

Cât privește hotărârile pronunțate de Curtea EDO, tribunalul reține că acestea au dincolo de efectele *inter partes* și un efect *erga omnes*, consecință a autorității de lucru interpretat de care se bucură, în condițiile în care potrivit art. 32 din Convenție, misiunea specifică a instanței europene este interpretarea și aplicarea prevederilor acesteia, iar eficacitatea dreptului european al drepturilor omului nu ar putea fi variabilă potrivit calificărilor pe care acestea le-ar primi în sistemele de drept naționale ale statelor contractante, ci jurisprudența Curții constituie un instrument de armonizare a regimurilor juridice naționale ale drepturilor omului ale statelor contractante prin luarea în considerare a standardului minim de protecție dat de prevederile Convenției.

Libertatea de exprimare, apărută de articolul 10, ocupă un loc aparte printre drepturile garantate de Convenție, stând chiar la baza noțiunii de “societate democratică” ce sintetizează

sistemul de valori pe care este clădită Convenția. Această importanță cu totul deosebită a articolului 10 a fost subliniată de Curtea EDO pentru prima dată în cauza *Handyside c. Regatului Unit* (hotărârea din 7 decembrie 1976), ideea fiind reluată apoi constant în toate cauzele ulterioare. Astfel, Curtea afirmă că "libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii individuale a membrilor săi. Sub rezerva paragrafului 2 al articolului 10, ea acoperă nu numai "informațiile" sau "ideile" care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive sau indiferente, ci și acelea care ofensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere în absența cărora nu există «societate democratică»". Presa joacă un rol esențial într-o societate democratică: dacă nu trebuie să depășească anumite limite, fiind vorba în special de apărarea reputației și drepturilor altuia, îi revine totuși sarcina de a comunica, respectându-și obligațiile și responsabilitățile, informațiilor și ideilor asupra tuturor chestiunilor de interes general. Libertatea jurnalistică cuprinde și posibila recurgere la o anumită doză de exagerare, ba chiar de provocare (a se vedea cauza *Van Hannover nr. 2* contra Germaniei, par. 56; *Petrina* contra României, par. 38).

O asemenea limitare încalcă însă Convenția dacă nu respectă cerințele impuse de par. 2 al art. 10. Așadar, dreptul garantat de articolul 10 nu este însă unul absolut. Paragraful 2 permite restrângerea exercitării acestuia în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva anumitor valori pe care statul le poate în mod legitim apăra sau chiar împotriva democrației însăși. Restricțiile aduse libertății de exprimare vor fi însă controlate de Curtea EDO prin aplicarea unei serii de principii de interpretare a dispozițiilor articolului 10 din Convenție cristalizate în cadrul jurisprudenței referitoare la acesta. Astfel, Curtea afirmă că limitarea adusă de stat acestui drept este contrară Convenției dacă nu îndeplinește cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2: a) să fie prevăzută de lege; b) să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de textul Convenției și c) să fie necesară, într-o societate democratică, pentru atingerea aceluși scop (a se vedea în acest sens hotărârea Curții EDO din 17 decembrie 2004 *Cumpănă și Mazăre c. României*, § 85 și urm.; hotărârea Curții EDO din 7 octombrie 2008 *Barbu c. României*, §. 31 și urm.; hotărârea Curții EDO din 28 septembrie 2004 *Sabou și Pîrcălab c. României*, § 35 și urm.).

Cât privește prima condiție dintre cele menționate mai sus, tribunalul reține că ingerința adusă libertății de exprimare trebuie să se bazeze pe o dispoziție normativă existentă în dreptul intern, înțelegând prin acesta atât actul legislativ cu valoare normativă generală ce emană de la puterea legiuitoare, cât și o normă cu o forță juridică inferioară legii în sens formal, dar și jurisprudența rezultată din activitatea instanțelor judecătorești, cu mențiunea că acestea trebuie să întrunească două condiții fundamentale, respectiv să fie accesibile și previzibile destinatarului (a se vedea hotărârea Curții EDO din 26 aprilie 1979 cauza *Sunday Times c. Regatului Unit*, § 49).

A doua condiție dintre cele menționate mai sus implică analiza existenței unuia dintre scopurile legitime instituite limitativ de par. 2 al articolului 10 din Convenție, respectiv securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

În sfârșit, cea de-a treia condiție, pentru ca ingerința să nu conducă la încălcarea libertății de exprimare garantată de art. 10 din Convenție, presupune ca ingerința să fie necesară într-o societate democratică, în sensul de a corespunde „unei nevoi sociale imperioase”, iar argumentele invocate de autoritățile naționale pentru a justifica ingerința să fie „pertinente și suficiente”, măsura de

limitare a libertății de exprimare trebuind să fie "proporțională cu scopurile legitime urmărite", asigurându-se un just echilibru între, pe de o parte, protecția libertății de exprimare consacrată de art.10 și, pe de altă parte, interesul general de apărare a dreptului terțului care invocă depășirea limitelor libertății de exprimare (a se vedea hotărârea Cumpănă și Mazăre c. României, § 88 – 90).

Calitatea, funcția, notorietatea persoanei supuse criticii sunt elemente valorificate în aprecierea caracterului justificat al ingerinței, dat fiind că aceste aspecte influențează extinderea sau după caz restrângerea limitelor criticii admisibile. Tema supusă dezbaterii, interesul public pentru subiect sunt elemente relevante în demersul de evaluare a caracterului necesar al unei ingerințe în libertatea de exprimare.

În jurisprudența Curții EDO se acordă presei un rol indispensabil de "*câine de pază*" într-o societate democratică, cu mențiunea că deși presa nu trebuie să depășească anumite limite, ținând în special de protecția reputației și a drepturilor celuilalt, totuși îi revine sarcina de a comunica, pentru îndeplinirea sarcinilor și responsabilităților sale, informații și idei asupra unor chestiuni politice, precum și asupra altor subiecte de interes general (a se vedea paragraful 93 din hotărârea Cumpănă și Mazăre citată anterior în care se face trimitere la hotărârile CEDO De Haes și Gijssels împotriva Belgiei din 24 februarie 1997, par. 37, Thoma împotriva Luxemburgului, cererea nr. 38.432/97, par. 45, și Colombani și alții împotriva Franței, cererea nr. 51.279/99, par. 55).

Curtea a stabilit o foarte importantă distincție între afirmarea unor fapte și cea a unor judecăți de valoare, urmând a se avea în vedere că "existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu este susceptibil de a fi dovedit". Astfel, «dacă concretețea primelor se poate dovedi, următoarele nu-și pot demonstra exactitatea. Pentru judecățile de valoare, această cerință este irealizabilă și aduce atingere libertății de opinie în sine, element fundamental al dreptului asigurat de art. 10 (cauza Lingens citată anterior). Nu e mai puțin adevărat că faptul de a acuza anumite persoane implică obligația de a furniza o bază reală suficientă și că inclusiv o judecată de valoare se poate dovedi excesivă dacă este lipsită total de o bază reală (Cumpănă și Mazăre c. României, § 98-101, Petrina c. României, § 42, Ivanciuc c. României, decizie de inadmisibilitate). Așadar, Curtea analizează dacă exista o bază factuală suficient de susținută la originea afirmațiilor efectuate (Cârlan împotriva României, §55).

Adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare de instanțe în situația în care analizează o acuzație de atingere a reputației sau demnității, elementul determinant trebuind să fie buna-credință a autorului afirmațiilor, astfel încât să ofere informații exacte și demne de încredere (Radio France și alții c. Franței, §37, Dalban c. României, § 49 – 50, Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegiei, § 65 și urm.). Așadar, este necesară verificarea cu diligență a realității faptelor invocate (Mihaiu c. României, §67-68).

Buna-credință a persoanei care se manifestă în spațiul public este relevantă pentru a putea distinge în plan subiectiv între intenția de a transmite informații asupra unor chestiuni ce interesează publicul și cea de calomniere, insultare, discreditare a unei persoane. Pentru reținerea bunei-credințe se au în vedere aspecte precum veridicitatea informațiilor, modul în care au fost verificate, implicarea în proces, baza factuală.

Contextul în care se manifestă libertatea de exprimare are o importanță majoră pentru identificarea limitelor permise în exercitarea acestui drept, Curtea acordând o atenție sporită acestui aspect, subliniind necesitatea luării în considerare a tuturor împrejurărilor în care au fost făcute afirmațiile (Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegiei, § 62). Caracterul justificat al unei ingerințe se stabilește așadar în lumina tuturor circumstanțelor, prin raportare la toate elementele existente și cu aplicarea criteriilor jurisprudențiale relevante.

Relația dintre art. 8 și art. 10 relevă necesitatea ca autoritățile interne să asigure un just echilibru între protecția libertății de exprimare, consacrată de art. 10, pe de o parte, și cea a dreptului la reputație al persoanei care, constituind un element al vieții private, este protejată de art. 8 din Convenție.

Criteriile identificate în jurisprudența Curții EDO ca fiind relevante în ceea ce privește preferința pentru dreptul la libertatea de exprimare, pe de o parte, sau dreptul la respectarea vieții private, pe de altă parte sunt: contribuția afirmațiilor la o dezbatere de interes general, notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului, comportamentul anterior al persoanei în cauză, conținutul, forma și repercusiunile publicării.

Pornind de la aceste premise, analizând prin prisma criticilor formulate în ce măsură afirmațiile imputate pârâtului se încadrează în limitele libertății de exprimare astfel cum își găsește aceasta consacrară în art. 30 din Constituția României și art. 10 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sau, după caz, depășesc aceste limite, intrând în sfera ilicitului civil, tribunalul apreciază că afirmațiile pârâtului, lipsite de o bază reală, au caracter denigrator.

Tribunalul apreciază că articolul menționat a adus atingere imaginii, prestigiului și reputației reclamantei, cunoscută pe piața auto ca cel mai important dealer al mărcii Opel.

Cuantificarea prejudiciului este o problemă distinctă și, dată fiind natura acestui prejudiciu, de ordin moral, rămâne la aprecierea instanței, în funcție de circumstanțele cauzei, să stabilească întinderea despăgubirilor.

În această privință, tribunalul reține că nivelul despăgubirilor trebuie astfel stabilit încât acesta să fie proporțional cu scopul urmărit, reprezentat de necesitatea protejării dreptului reclamantei la imagine.

Deși reclamanta pretinde suma de 50.000 lei cu titlu de daune morale, tribunalul constată că, potrivit declarațiilor martorilor audiați, vânzările autoturismelor Opel nu au scăzut ca urmare a publicării articolului de către pârât, astfel că nu se justifică acordarea acestei sume, stabilirea de către tribunal a măsurilor prevăzute la art.253 alin.2 C.civ. fiind suficiente pentru a asigura reclamantei o reparație echitabilă a încălcării dreptului la imagine și reputație.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul va admite în parte cererea reclamantei, va constata caracterul nereal, ilicit al articolului publicat de pârât în data de 31.10.2018 în ediția online „Anchete Speciale” și în comentariile de pe pagina de Facebook, la adresa reclamantei și a conducerii acesteia, și va obliga pârâtul la încetarea încălcării drepturilor reclamantei prin publicarea, postarea de articole, comentarii în continuarea articolului publicat în data de 31.10.2018 în ediția online „Anchete Speciale”, și interzicerea acestora pentru viitor.

Totodată, în scopul reparării prejudiciului moral adus reclamantei, în considerarea dispozițiilor art. 253 alin.3 lit. a) C. civ., pârâtul va fi obligat ca, în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, să asigure publicarea dispozitivului hotărârii pe același format și în aceeași publicație ca articolul inițial (din data de 31.10.2018), precum și într-un ziar de circulație național.

Se va respinge în rest cererea reclamantei, ca neîntemeiată.

În raport de soluția dată, în baza art.453 C.proc.civ., reținând culpa procesuală a pârâtului, acesta va fi obligat la plata către reclamantă a sumei de 60 lei, reprezentând cheltuieli de judecată, constând în taxă judiciară de timbru corespunzătoare pretențiilor admise.

Totodată, tribunalul va lua act ca reclamanta își rezervă dreptul de a solicita pe cale separată acordarea cheltuielilor de judecată reprezentate de onorariu avocat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte cererea formulată de reclamanta Rădăcini Motors SRL, cu sediul în București, Bd. Timișoara, nr. 18, sector 6 în contradictoriu cu pârâtul Durlan Răzvan Marian, cu sediul în București, Int. Pinului, nr. 30, bl. 3, ap. 5, sector 6.

Constată caracterul nereal, ilicit al articolului publicat de pârât în data de 31.10.2018 în ediția online „Anchete Speciale” și în comentariile de pe pagina de facebook, la adresa reclamantei și a conducerii acesteia.

Obligă pârâtul la încetarea încălcării drepturilor reclamantei prin publicarea, postarea de articole, comentarii în continuarea articolului publicat în data de 31.10.2018 în ediția online „Anchete Speciale”, și interzicerea acestora pentru viitor.

Obligă pârâtul, ca în termen de 10 zile de la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, să asigure publicarea dispozitivului hotărârii pe același format și în aceeași publicație ca articolul inițial (din data de 31.10.2018), precum și într-un ziar de circulație național.

Respinge în rest cererea reclamantei, ca neîntemeiată.

Obligă pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 60 lei, reprezentând cheltuieli de judecată, constând în taxă judiciară de timbru corespunzătoare pretențiilor admise.

La act ca reclamanta își rezervă dreptul de a solicita pe cale separată acordarea cheltuielilor de judecată reprezentate de onorariu avocat.

Cu apel în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de apel se depune la Tribunalul București.

Pronunțată azi, 28.01.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE
Liliana Ion-Chiriță

GREFIER
Camelia Pârvan